

Eduard von Keyserling

AQUELL ESTIU SUFOCANT

Traducció de Clara Formosa Plans

V I E N A
E D I C I O N S

Ja el viatge en tren des de la ciutat fins a Fernow, ja la nostra propietat, va ser tan malenconiós com m'havia esperat. Plovia sense parar, queia de biaix una pluja fina que semblava literalment que hagués d'extingir l'estiu. El meu pare i jo estàvem sols al compartiment. El meu pare no parlava amb mi, m'ignorava. El cap lleugerament reclinat sobre el respatllet de la butaca, tancava els ulls, com si dormís. I quan de tant en tant badava les parpelles pesants, amb les pestanyes llargues i arrissades, i em mirava, llavors alçava les celles, cosa que era senyal de menyspreu. Jo seia al seu davant, allargava les cames i jugava amb la borla del cordó de la finestra. Em sentia molt petit i miserable. Havia suspès l'examen de batxillerat, no sé per quin complot dels professors. Amb els divuit anys a tocar, això era molt greu. Volia dir que havia estat un gan-

dul, i en lloc de passar unes bones vacances al mar amb la mare i els meus germans, havia d'anar sol amb el meu pare a Fernow, per recuperar allò que se suposava que havia perdut, mentre ell feia balanç dels seus comptes i supervisava la collita. No poder ser lluny d'aquí amb els altres era dur; unes vacances perdudes sense més ni més. I encara era pitjor haver de passar l'estiu tots dos sols, amb el meu pare. Nosaltres, els fills, ens sentíem sempre molt cohibits davant seu. Viatjava molt. Quan tornava, la casa prenia immediatament tot un altre aire. Una mena d'agitació solemne entrava a la nostra vida, com si tinguéssim visita. Per dinar ens havíem de vestir amb més correcció, el menjar era més bo, els criats estaven més alterats. A les estances hi feia olor de cigarrets egipcis i d'un intens perfum anglès. La mare tenia les galtes vermelles en lloc de la pal·lidesa habitual. A taula la conversa era sobre coses llunyanes, desconegudes, apareixien noms de llocs com Obermustafa, persones que es deien Pellavicini. Es parlava molt en francès, per tal que els criats no ens entenguessin. Ens incomodava que el meu pare fixés els seus ulls d'un blau grisós sobre

un de nosaltres. Sentíem que li desagradàvem. Normalment s'apartava, alçava les celles i deia a la mare: «*Mais c'est impossible, comme il mange, ce garçon!*». La mare llavors es posava vermella per nosaltres. I ara jo havia de passar tot un estiu sol amb aquest senyor que m'era un desconegut, asseure'm a taula al seu davant dia rere dia! Era difícil imaginar-se res més desagradable.

Jo observava el meu pare. Era ben plantat, no me n'havia adonat fins aquell moment. Els trets eren perfectes, afilats i nets. La boca, sota el bigoti, tenia els llavis primis i molt vermells. Al front, entre les celles, s'alçaven tres arrugues petites i rectes, com gravades amb un trempaplomes. Els cabells arrissats li resplendien, només eren una mica grisos a les temples. I després la mà, prima i blanca, com una mà de dona. Al canell dringava suaument una polsera d'or. Era bonic tot el conjunt, però, per Déu!, que incòmode! Jo no volia ni mirar. Vaig tancar els ulls. Així doncs, no hi havia previst en cap cas ni una mica d'alegria aquell estiu? I tant! Hi havia els Warnow, només a mitja hora de Fernow. Allà bufaria una mica d'aire de vacances; allà tot era tan

exquisit i suau. La tieta a la seva *chaise longue* amb la seva bata de vellut i la seva migranya. Després les noies. L'Ellita era més gran que jo i massa orgullosa com perquè un de nosaltres se'n pogués enamorar. Però de vegades, quan em mirava amb els seus ulls suaus en forma d'ametlla era capaç d'encendre'm. Aleshores, jo tenia la sensació que arribaria a passar alguna cosa grossa. La Gerda tenia la meua edat i jo n'estava enamorat, des de sempre. Quan pensava en les seves trenes lluminoses, en el seu rostre prim, tan fi que els seus ulls blaus tenien dins el rostre una foscor violenta, quan contemplava al meu davant aquesta visió de blau, rosa i daurat, aleshores al fons de tot del meu cor es despertava gairebé com un dolor, però deliciós. I havia de sospirar profundament.

—Quan un fa les coses malament, ha de dominar-se i assumir-ne les conseqüències —vaig sentir dir al meu pare.